

ميلاد حضرت پيامبر اکرم(ص) و امام جعفر صادق(ع) مبارک

ميلاد نور مبارک: ولادت حضرت پيامبر اکرم (ص) و ولادت حضرت امام جعفر صادق(ع) را بر تمام مسلمانان جهان تبریک عرض می نمائیم

آران نیوز: ميلاد مسعود پيامبر اکرم صلی الله عليه و آله اول عام الفيل / ۱۷ ربیع الاول

آخرین پيامبر الهی در ۱۷ ربیع الاول از پدری به نام "عبدالله بن عبدالمطلب" و مادری به نام "آمنه بنت وهب" دیده به جهان گشود و با انوار رخسار و جمال منورش، جهان تیره و تاریک، به ویژه عربستان را روشن گردانید. پدرش عبدالله بن عبدالمطلب، پیش از تولد فرزندش محمد(ص)، در حالی که همسرش آمنه، به چنین فرزندى، حامله بود، به همراه سایر بازرگانان قریش، جهت سفر تجاری عازم شام گردید و در بازگشت از شام، در یثرب(مدینه منوره) بیمار شد و در همان جا درگذشت و توفیق دیدار نوزاد خویش را نیافت. وفات عبدالله، دو ماه و به روایتی هفت ماه پیش از تولد فرزندش حضرت محمد(ص) بود. اما آمنه، مادر گرامی رسول خدا(ص)، که به تقوا، عفت و پاکیزگی در میان بانوان قریش معروف بود، پس از تولد نور دیده‌اش حضرت محمد(ص)، چندان در این دنیای فانی زندگی نکرد. وی، دو سال و چهار ماه و به روایتی شش سال، پس از میلاد رسول خدا(ص)، در بازگشت از یثرب، در مکانی به نام "ابوا" بدرود حیات گفت و در همان مکان مدفون شد. رسول خدا(ص) پس از تولد، در کفالت جدش عبدالمطلب، بزرگ و سید قریش مکه، قرار گرفت. عبدالمطلب جهت شیر دادن نور دیده‌اش محمد(ص)، در آغاز وی را به "تویبه"، آزاد شده ابولهب سپرد ولی پس از مدتی وی را به "حلیمه دختر عبدالله بن حارث سعدیه" واگذار کرد. حلیمه، در ظاهر اگر چه دایه وی بود، ولی در حقیقت به مدت پنج سال از او مراقبت و مادری کرد. پيامبر اسلام(ص) از دوران کودکی دارای دو نام بود. یکی "محمد" که جد بزرگوارش عبدالمطلب، برای وی برگزید و دیگری "احمد" که مادر ارجمندش آمنه، آن را انتخاب کرده بود. از امام صادق(ع) روایت شد که ابلیس، پس از رانده شدن از رحمت الهی، می‌توانست به هفت آسمان رفت و آمد کند و خبرهای آسمانی را گوش دهد، تا این که حضرت عیسی (ع) دیده به جهان گشود، از آن پس، ابلیس از سه آسمان فوقانی ممنوع شد و تنها در چهار آسمان پایین‌تر، رفت و آمد می‌کرد. ولی چون حضرت محمد(ص) به دنیا آمد، ابلیس از تمام آسمان‌ها رانده شد و رفت و آمدش ممنوع گردید و غیر از او، تمامی شیاطین نیز با تیره‌های شهاب از آسمان رانده شدند. هم چنین روایت شده است که هنگام ولادت فرخنده حضرت محمد(ص)، ایوان کسری شکاف برداشت و چند کنگره آن فرو ریخت و آتش آتشکده بزرگ فارس خاموش شد؛ دریاچه ساوه خشک گردید؛ بت‌های مکه سرنگون شدند؛ نوری از وجود آن حضرت به سوی آسمان بلند شد که شعاع آن فرسنگ‌ها را روشن کرد؛ انوشیروان، پادشاه ساسانی ایران و مؤبدان بزرگ دربار وی، خواب‌های وحشتناکی دیدند؛ پس از استقرار در زمین، گفت: الله اکبر و الحمد لله کثیراً، سبحان الله بکره و أصیلاً. گفتنی است که تاریخ نگاران و سیره نویسان شیعه و اهل سنت، با این که در سال و ماه تولد آن حضرت، اتفاق نظر داشته و می‌گویند که آن حضرت در اوّل عام الفیل، برابر با سال ۵۷۰ میلادی و در ماه ربیع الاول دیده به جهان گشود، ولی درباره روز تولد وی، اختلاف نظر دارند. شیعیان، معتقدند که رسول خدا(ص) در روز جمعه، مصادف با ۱۷ ربیع الاول، به دنیا آمد و اهل سنت می‌گویند که تولد وی، روز دوشنبه دوازدهم ربیع الاول بوده است. اما از این که سال تولد پيامبر(ص) را "عام الفیل" می‌نامند، بدین جهت است که دو ماه و هفده روز پیش از تولد پيامبر(ص)، یعنی در نخستین روز محرم سال ۵۷۰ میلادی، فیل سواران "ابرهه" به مکه هجوم آورده و قصد نابودی کعبه و مسجدالحرام را نمودند ولی با معجزه شگفت الهی سرکوب شدند.

۱۷ ربیع الاول - زادروز فرخنده امام جعفر صادق (ع) - سال ۸۳ هجری قمری

امام جعفر صادق (ع) در روز جمعه، به هنگام طلوع فجر و به روایتی در روز دوشنبه، هفدهم ربیع‌الاول سال ۸۳ قمری دیده به جهان گشود و عالم انسانی را با انوار طیبیه خویش تابناک نمود. پدرش امام محمد باقر(ع) (وی را به نام عموی نیاکانش جعفر طیار(ع)، "جعفر" نام نهاد. حضرت جعفر بن محمد(ع) دارای یک کنیه معروف به نام "ابوعبدالله" و دو کنیه غیر معروف به نام‌های "ابواسماعیل" و "ابوموسی" بود. هم چنین، دارای القابی چند بود که معروف‌ترین آن‌ها عبارت است از: صادق، صابر، طاهر و فاضل.

شیعیان و محبتان اهل بیت(ع) وی را به "صادق آل محمد(ص)" می‌شناسند. زیرا آن حضرت، هرگز سخنی جز راست و درست، چیزی نفرمود. پدر ارجمندش، امام محمد باقر (ع) است که تسبب وی با دو واسطه به امیر مؤمنان حضرت علی (ع) و با سه واسطه به پيامبر اکرم (ص) منتهی می‌گردد.

مادر گرامی امام جعفر صادق (ع)، فاطمه، معروف به "أمّ فروه" از زنان نیکو سرشت، نیکوکار و نیکو رفتار عصر خویش بود. این بانوی باتقوا و متدین، از جهت فضیلت و منقبت، سرآمد زنان روزگار خود به شمار می‌آمد و امام صادق(ع) در شأن و مقام وی فرمود: مادرم از زنانی بود که ایمان داشت، تقوا پیشه کرده و نیکوکاری می‌نمود و خدا، نیکوکاران را دوست دارد.

امام جعفر صادق (ع) به مدت دوازده سال، حیات با برکت جدّ گرامی‌اش امام زین العابدین (ع) را درک کرد و از مکتب تربیتی و علمی وی بهره وافر یافت. هم چنین، آن حضرت به مدت ۳۲ سال از وجود شریف پدرش امام محمد باقر (ع) برخوردار بود و در تمام رویدادهای مهم در کنار پدر ارجمندش قرار داشت. مدت امامت امام جعفر صادق(ع)، ۳۳ سال و ده ماه (از ذی حجه سال ۱۱۴ تا ۲۵ شوال سال ۱۴۸ قمری) بود و در ایام زندگی با برکت خویش با خلافت غاصبانه چند تن از خلفای اموی و دو تن از خلفای عباسی به شرح ذیل معاصر بود:

- ۱- عبدالملک بن مروان (۶۵ - ۸۶ ق)
- ۲- ولید بن عبدالملک (۸۶ - ۹۶ ق)
- ۳- سلیمان بن عبدالملک (۹۶ - ۹۹ ق)

- 4- عمر بن عبدالعزیز (99 - 101 ق)
- 5- یزید بن عبدالملک (101 - 105 ق)
- 6- هشام بن عبدالملک (105 - 125 ق)
- 7- ولید بن یزید (125 - 126 ق)
- 8- یزید بن ولید (126 - 126 ق)
- 9- مروان بن محمد (126 - 132 ق)
- ابوالعباس سفاح (132 - 136 ق)
- 11- منصور دوانقی (136 - 158 ق)

گفتنی است که ثه نفر اول از طایفه بنی امیه و دو نفر آخر از خاندان بنی عباس بودند و آن حضرت از هر دو طایفه، سختی‌ها و بی‌مهری‌های فراوانی دید؛ اما چون آن امام بزرگوار در انتهای دوران خلافت ستم کارانه امویان و در آغاز خلافت فریب‌کارانه عباسیان می‌زیست، فرصت مناسبی به دست آورد تا در زمان انتقال خلافت از یک طایفه غاصب، به طایفه غاصب دیگر و سرگرم شدن آنان به یکدیگر، مکتب اهل بیت (ع) را به مسلمانان بشناساند و زمینه ترویج و تبلیغ این مکتب را مهیا سازد و از این راه، بیشترین بهره را نصیب اسلام و مسلمانان نماید.

آن حضرت با تشکیل حوزه علمیه و تعلیم شاگردانی مبرز، چون هشام، زراره و محمد بن مسلم، تحول شگرفی در جهان اسلام و مذهب شیعه پدید آورد و جهانیان را با اسلام ناب محمدی (ص) و مکتب حیات بخش اهل بیت (ع) آشنا ساخت. به همین جهت، وی را پایه گذار مذهب "امامیه" دانسته و شعیان امامی اثناعشری را "شیعه جعفری" می‌گویند. سرانجام این امام همام، در 65 سالگی به وسیله زهری که منصور دوانقی، به واسطه عوامل و مزدوران خود در مدینه، به آن حضرت خوراند، مسموم شد و به خاطر شدت زهر، به شهادت رسید. تاریخ شهادت وی، 25 شوال سال 148 قمری می‌باشد. امام موسی کاظم (ع) به همراه سایر فرزندان امام جعفر صادق (ع)، بدن مطهر پدر را پس از غسل، کفن و نماز، در جوار قبر پدر و جدش و عموی پدرش در قبرستان بقیع به خاک سپردند.